

Nika Hribar, flavtistka

» **D**anes sem se malo spočila, pred nekaj dnevi sem se namreč vrnila z glasbene delavnice Pikolo na Bledu. Tam sem spoznala veliko novih flavtistik in igrala nove skladbice, zabavali smo se, koncertirali ... Zelo mi je bilo všeč, da smo pogosto hodili v naravo, se igrali v gozdu in ob potokih. Super je bilo! Tudi družba je bila dobra, a žal je bilo časa premalo – težko smo se poslovili,« je v enem dihu nadrobilo krhko 14-letno dekletce, ki je bilo – zaradi izjemne glasbene nadarjenosti – počaščeno tudi že s kratkotrajnim poučevanjem ali strokovnimi nasveti umetnikov, kot je Irena Grafenauer. Letos pa je nagradna pot vodila v Prago na nastop v tamkajšnjo glasbeno šolo.

Glasba ji pomeni zelo zelo veliko! No, pravzaprav tudi vse, kar se nanaša nanjo. Na njeni sobni polici se prerivajo zgoščenke Emme Bunton, Nelly Furtado, Erosa Ramazzottija, Craiga Davida, Aque, Enye. Privlači jo irska glasba, a zasvojil jo je pop (če pač odmislimo flavto). »Ko sem bila majhna, sem na Titovem trgu videla pihalni orkester in takoj so me očarale flavte! Prej sem želela igrati klavir, ampak ko sem videla flavto – hja, je bilo konec.« Flavto ljubeče in marljivo igra že šesto leto. Vsak dan vadi vsaj 150 minut, kar se bleščeče pozna tudi v njenih rezultatih: leta 1996 je njenemu igranju na blo-

kflavto strokovna komisija prisodila 2. regijsko nagrado; dve leti pozneje si je ista svetlolasa deklica na regijskem in državnem tekmovanju prislužila zlato priznanje ter štipendijo; nedavno ji je TEMSIG 2001 podelil prvo nagrado, zlato priznanje, študijsko štipendijo in snemalne ure na lokalnem radiu. »Flavta je moje glasbilo! Na dolge počitnice jo vzamem s seboj, saj ne vzdržim brez nje in igranja.« Ob tem je verjetno pošteno omeniti tudi njeno profesorico, Alenko Zupan, znano koncertantko. »Zelo je prijazna in zelo me spodbuja. Delo, ki ga opravlja, ji je všeč, in to se čuti! Svoje znanje zabavno in lepo predaja nam učencem.« Sanja o tem, da bi se v zrelejših letih ukvarjala z otroki – kot učiteljica (flavte), pedagoginja ali vzgojiteljica. In če bi lahko svobodno izbirala, bi živela v Španiji. Zakaj?! Ker je lepa, tako pravi – mika jo tamkajšnje ozračje, prepojenost z zabavami, nič manj pa španščina in ljudje ... Kaj bi si zaželela, če bi ujela zlato ribico, ki izpolnjuje želje? »Ajaj, težko vprašanje! Čimveč uspehov, in da bi nadaljevala svojo pot.« Jutri se začne pouk, v osmi razred bo šla, a ta dolžnost je nikakor ne skrbi. »V šoli mi gre super! Imam veliko prijateljev in moj uspeh je zelo dober. Potem se bom verjetno vpisala na umetniško gimnazijo v Kopru.«

Mojca Vočko

Pa še:

– »Sem skromna, prijazna, zelo zabavna ... Vsi me poznajo po tem, da se veliko smejim! Rada hodim v šolo in igram flavto. Imam veliko konjičkov, prijateljev, pred nastopi pa hudo tremo. Zelo rada rišem, obiskujem kino, se družim s prijateljicami, berem knjige – avanturistične, kriminalne, zdaj tudi ljubezenske.« Seveda tudi rolanje in kotalkanje ne manjkata v paleti najljubših početij Nike Hribar.

– Štiri leta je trenirala gimnastiko, a ... Tudi z odbojko in roketom, ki ju obožuje, se ne ukvarja resno zaradi strahu, da bi si poškodovala prste.

– Počitnice najraje preživlja na vasi: sprošča se lahko v samotni, vdihava čist zrak in vadi v miru.

– Zelo rada ima naravo in živali. »Doma imam dve želvi in ribico. Želim si muco, a je žal ne morem imeti, saj živim v bloku.«

– Dobro se razume z vsemi, tudi s starši, njen družinski status pa: edinka je, ki uživa, kadar potuje! A letos so jo obveznosti in pridnost prikrajšale za ta izziv. Tolažila se je lahko s spomini na popotovanja z orkestrom ali glasbeno šolo.

– »Rada se sončim in plavam! Te počitnice sem se veliko, sicer pa sem klepetala in se zabavala s prijateljicami, vadila flavto, se pripravljala na delavnico, nakupovala, obiskala sorodnike ...«

– Če se primerja z vrstnicami, ne opazi razlike med seboj in njimi. »Dobro se razumem z drugimi dekletki in povsem navadna sem – kot one!«